

— Credeam că o fi în vreo colibă la jumătate de milă de-acolo, dar era la cel puțin o oră distanță dacă alergai.

Și-a coborât vocea, de abia i-o auzeam.

— Am ținut minte drumul. Jur că pot să mă duc înapoi acolo. Mi-l repet în minte în fiecare zi ca să nu-l uit.

S-a ridicat și s-a uitat pe fereastră și-ntr-o parte și-ntr-alta, apoi s-a așezat din nou pe scaun.

— N-ai să găsești nicăieri pe-aici așa ceva. Are sute de ani vechime. E mare, cel puțin un metru și jumătate. Și are tot felul de simboluri, Bankson, logograme sculptate în partea de jos care le prezintă povestea. Însă numai câțiva oameni din fiecare generație au învățat să le citească.

Cu toată apatia și durerea mea de cap, mi-am dat seama că așa ceva era extraordinar și imposibil totodată. Până atunci nu se descoperise nici un sistem de scriere la nici un trib din Noua Guinee.

— Tu nu mă crezi, dar eu știu bine ce-am văzut. Era în plină zi. L-am ținut în mână. L-am atins. După aia am făcut și niște desene.

Scaunul lui a scârțâit, și s-a întors cu niște hârtii. Folosise creioanele colorate ale lui Nell.

— Jur că așa arăta. Vezi astea?

Mi-a arătat un șir de semne care păreau a fi cercuri, puncte și zig-zaguri. Mă dureau ochii să-i mișc atât de mult.

— Uită-te la asta. Două puncte într-un cerc. Înseamnă femeie. Un punct, bărbat. V-ul acesta de aici cu două puncte, crocodil. Abapenamo mi le-a explicat pe toate. Bunic, război, timp. Toate logogramele. Acesta înseamnă a alerga. Au *verbe*, Bankson.

Era un bun desenator. Fluierul avea înfățișarea unui bărbat, cu un chip mare, mânios și vopsit și cu o pasăre neagră cocoțată pe umerii lui, al cărei cioc lung se încovoia peste cap și-i sfredelea pieptul. Și-n jos avea un penis neacoperit,

în plină erecție. Și mai jos, după spusele lui Fen, se aflau șiruri verticale de cuvinte.

— Uită-te aici! a spus el răscolind hârtiile. Uite o hartă pe care am făcut-o în ziua aia. Ne-ar duce direct acolo. Ți-a luat al dracului de mult să vii înapoi, nu știu dacă mai avem timp. Trebuie să ne întoarcem acolo să luăm chestia aia.

— S-o luăm?

S-a auzit un scârțâit pe scară și a sărit cât colo ascunzându-și desenele la loc de unde le scosese, într-un cufăr negru de la capătul celălalt al patului. Scârțâitul s-a oprit, și el s-a uitat pe fereastră să vadă scara. Era o femeie care o căuta pe Nell-Nell și Fen i-a spus unde o găsea, arătându-i în susul drumului.

— Nu se poate să plecăm de-aici fără el. Data viitoare când mai venim, va fi în altă parte. Acum știu unde e. Am putea să-l vindem la muzeu pentru o grămadă de bani. Și se pot scrie cărți despre el. Cărți mai ceva decât *Children of Kirakira*. Ne-am aranja pe *viață*, Bankson. Am putea fi precum Carter și Carnarvon¹ care l-au descoperit pe Tut. Am putea face asta noi amândoi. Suntem o echipă perfectă.

— Dar eu nu știu nimic despre Mumbanyo.

— Îi știi pe Kiona. Cunoști fluviul Sepik.

Trupul îmi era greu de parcă mi s-ar fi așezat pe el o sută de kilograme și mi-ar fi trecut prin țeastă câteva săgeți otrăvite.

— Știi că ești bolnav, frate. Nu trebuie să mai vorbim despre asta acum. Fă-te bine, și apoi putem să facem un plan.

Am visat fluierul, cu gura lui căscată și cu pasărea aia sinistră. Am visat urechi crestate și chipul lui Fen ca o pană îngustă.

1. Referire la faimosul arheolog egiptolog Howard Carter (1874-1939), descoperitorul mormântului lui Tutankamon, și la Lordul Carnarvon (1866-1923) care a finanțat excavațiile.

Nell mi-a dat pastile din cele pe care i le dădusem eu. M-a făcut să bea apă. M-a îmbiat și cu mâncare, dar n-am putut să înghit. Mi se strângea stomacul numai când o vedeam. Nici n-a încercat să vorbească cu mine, în afară de aceste simple negocieri despre mâncare și băutură. S-a așezat pe scaun, nu atât de aproape de pat ca Fen, ci la vreun metru de piciorul meu stâng, citind și ridicându-se din când în când să-mi pună o cârpă udă pe frunte, făcându-mi uneori vânt cu un evantai mare, alteori uitându-se în sus, undeva deasupra capului meu. Dacă-i zâmbeam, îmi întorcea zâmbetul și erau momente când ba mă prefăceam, ba credeam că este soția mea.

Mi-am închis ochii, și Nell a dispărut, i-a luat locul Fen, care s-a așezat mult mai aproape, atingându-mă aproape cu evantaiul și udându-mi urechile cu cârpa plină de apă.

Cred că îmi povestea ceva despre șederea lui la Londra și despre ce s-a întâmplat după asta. Tot ce pot spune e că ce era mare se tot micșora și ce era mic se tot mărea. O inversare uriașă, bruscă și înspăimântătoare. Îmi aduc aminte că nu eram în stare să deschid gura. După asta nu-mi mai aduc aminte nimic, doar că m-am trezit pe jos, aproape ținut în brațe de Fen. Striga tot felul de lucruri, cu șiroaie de salivă prelingându-i-se din gură. Apoi, a apărut o mulțime de oameni, Nell, Bani și alții pe care nu-i cunoșteam și m-au pus în pat, și când am deschis din nou ochii nu mai rămăseseră decât Fen și Nell și arătau atât de înspăimântați, că i-am închis la loc. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este Fen, care mă bărbiera.

— Te scărpinai atât de rău, mi-a spus el, că am crezut că o să te jupoi de tot.

Mi-a ridicat capul ca să mă poată rade sub bărbie.

Prin plasa de țânțari am văzut-o pe Nell luându-l în brațe, liniștindu-l, în timp ce el tremura. Am auzit-o spunându-i:

- Te porți atât de bine cu el.
- Mai bine decât cu tine, nu?
- Cred că o să fii un tătic grozav.
- Crezi, dar nu ești sigură.

— Ai avut o criză, mi-a spus Fen. Ai înțepenit ca un mort, și-apoi te-ai încolăcit tot ca un șarpe, apoi ai înțepenit din nou și ți-a ieșit din gură o chestie galbenă și ți-ai dat ochii peste cap.

Facea niște grimase groaznice și scotea niște sunete neome-nești, iar Nell i-a spus să înceteze.

Mă dureau toate mădularele. Mă simțeam ca și cum fuse-sem azvârlit de pe acoperișul unui zgârie-nori din New York.

Febra îmi trecuse. Cel puțin așa mi-au spus. Mi-au adus farfuri cu mâncare și păreau că se așteaptă să sar din pat.

M-am trezit, dar aveam ochii deja deschiși, și Fen vorbea. Păream că ne aflăm în mijlocul unei discuții. Devenisem un receptacul pentru gândurile sale eratice și nu părea să-i pese dacă dormeam sau eram treaz, dacă eram lucid sau amețit.

— Frații mei erau neastâmpărați, fiecare în felul lui. Dar eu am fost cel mai puțin iubit. Eram mic și isteț. Foloseam cuvintele într-un mod care-i supăra pe părinții mei. Îmi plăceau cărțile. Profesorii mă laudau. Părinții mă snopeau în bătaie. Uram să muncesc la fermă. Voiam să plec de-acasă înainte de a mi se înfiripa gândul acesta. Într-un fel, mi-ar fi fost mult mai bine dacă aș fi fugit atunci, la trei ani, dacă mi-aș fi luat câteva lucruri și-aș fi pornit-o la drumul mare. Nimic n-ar fi putut fi mai rău. Fuseserăm crescuți fără să știm nimic, fără să gândim nimic. Rumegam mereu același lucru, ca vacile. Nici nu crâcneam. Faceam în așa fel încât să nu fiu bun de nimic și să pot rămâne la școală. Eram

singurul care mergea la școală. Aveam norocul să am trei frați mai mari decât mine, altminteri tata n-ar fi îngăduit așa ceva.

— Și o soră, mi-am adus eu aminte.

— Ea era mai mică. La școală primeam ceva ce semăna oarecum cu afecțiunea. Acasă, chiar când reușeam să-i întrec pe frații mei cu ceva, nu primeam decât batjocură. Apoi mama a murit și lucrurile s-au înrăutățit.

— Cum a murit?

S-a oprit, neobișnuit să particip și eu la discuție.

— Gripă. S-a stins în cinci zile. N-a mai putut respira. Zgomotul pe care-l făcea era groaznic. Singurul lucru pe care l-am văzut prin ușa deschisă înainte ca mătușa mea să mă ia de-acolo a fost un picior gol atârând pe marginea patului. Era albastru deschis.

În orele sau zilele acelea mi se părea că adormeam și mă trezeam în sunetul vocii sale.

— Eram cu totul scos din minți când m-am imbarcat pe vaporul acela. Douăzeci și trei de luni petrecute cu vrăjitorii din tribul Dobu și apoi câteva zile la Sidney, unde am cerut de nevastă o fată despre care credeam că e iubita mea, dar m-a refuzat. O vrăjitoare Dobu îmi făcuse farmece înainte de a pleca, dar ce importanță mai are? În clipa aceea n-am vrut să mai aud de femei sau de antropologie. În prima seară la bordul vasului, am auzit-o pe Nell perorând la masa cea mare în timpul cinei și mi-am închipuit că ea a făcut o călătorie extraordinară de cercetare, cu niște revelații tâmpite despre natura umană și despre univers, și ăsta era ultimul lucru pe care voiam să-l aud. Dar cum eu eram singurul bărbat tânăr de pe vaporul acela, niște babe băgăcioase au tras sforile ca să dansez cu ea. Primul lucru pe care mi l-a spus a fost: „Mi-e greu să respir ca lumea“. Iar eu i-am răspuns că la fel mi se întâmpla și mie. Amândoi aveam un fel de claustrofobie, fiind

închiși acolo, în cabinele acelea. De îndată ce am putut scăpa, am făcut o plimbare pe punte, prima din cele multe care au urmat. Cred că am străbătut o sută de mile în timpul călătoriei aceleia. Pe ea o aștepta un tip la Marsilia. Eu voiam să mergă mai departe cu mine la Southampton. Nu știa ce să facă. A coborât ultima de pe vapor și tipul m-a văzut și-am fost sigur atunci că e a mea. Am citit asta pe chipul lui.

— Avea un corp de curvă. Nu semăna nici pe departe cu al mamei-mii. Sâni mari, talie îngustă, șolduri pe măsura mâinii bărbatești. Aveam bănuiala oribilă că frații mei și cu mine plămădisem trupul acela, că dacă n-am fi făcut tot ce făcusem, ea n-ar fi ajuns așa cum era.

Vorbea atât de încet, că abia îi puteam distinge cuvintele.

— Doamne! Ferma aia era la dracu-n praznic. Habar n-avea nimeni ce se petrecea acolo. În afară de mama. Ea știa. Sunt sigur că știa.

Vocea i-a tremurat și și-a ridicat privirea la grinzile din tavan, ștergându-și lacrimile. Chipul îi arăta de parcă întunericul îl subțiasse și mai mult. Apoi a întins mâna, și-a aprins o țigară și mi-a spus destul de calm:

— Nimic nu mă mai miră în lumea primitivă, Bankson. Sau mai bine zis, nu mă mai poate mira decât vreo urmă de simț al ordinii și eticii. Restul – canibalismul, infanticidul, atacurile, mutilarea – este de înțeles, aproape de înțeles. Eu am putut mereu să disting sălbăticia sub poleiala societății. Nu e prea departe de suprafață, oriunde te-ai duce. Chiar și la voi, englezilor¹. Pun pariu.

1. *Pommies* (engl.), termen folosit în special de australieni pentru a descrie în mod peiorativ înfățișarea și trăsăturile de caracter ale englezului tipic. Cuvântul se presupune a avea origini în abrevierea sintagmei *Prisoner Of her Majesty*, de unde a rezultat, prin abreviere, *POM*.